

Bogár László: Robbanás negyvenévente

2011 december 10. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

értékelve

Még nincs

Mérték

Az elmúlt néhány év javarészt mesterségesen felépített és szított válságörvénylesei valójában a világot ténylegesen irányító „szuperstruktúra” el?remeneküléseként is értelmezhet?k. Valahogy arra a logikára épülhetett mindez, amit Metternich annak idején cinikus szellemességgel úgy fogalmazott meg, hogy „mindennek meg kell változnia ahhoz, hogy minden a régiben maradjon”.

Az elmúlt negyven év technológiai és „társadalomtechnológiai” értelemben is a világot irányító erő újabb hatalmas győzelmét hozta. És egészen a legutóbbi időkig a világ kifosztásának egyre hatékonyabb technikáit a „fejlődés, haladás, felemelkedés” bizonyítékaiként tudták eladni. Miben is állt ennek az elmúlt negyven évnek a lényege, és most milyen okok vezetnek az átalakításához? Mármost olyan átalakításához, amely éppen pusztító lényegét őrzi meg. A szovjet–orosz közgazdász, Kondratyev zseniális megsejtése nyomán már tudjuk, hogy az elmúlt kétszáznegyven év során meghökkentően pontosan negyven- éves ciklusokban óriási erejű technológiai „robbanások” mentek végbe a nyugatias világban. Ahogy kétszáznegyven éve a gőzgép alakította át gyökeresen az akkori világ egész létmódját, az elmúlt negyven év techno-evolúciós vívmányai az elektronika, az informatika, illetve a média által létrehozott, ma még nevesincs „megakomplexum”. És ami a világot irányító szuperstruktúra szempontjából a legfontosabb, a globális tőkemozgások számára olyan tereket nyitott meg, amelyek az emberiség eddigi története során elképzelhetetlenek, sőt, értelmezhetetlenek voltak.

A tőke pénzként való mozgása egy gigantikus, a fény sebességével száguldó elektronikus impulzuszólyammá vált, ahol néhány perces intervallumokban is felfoghatatlan vagyontömegek cserélhetnek gazdát. Aligha kell bizonygatni, hogy a „beavatást” nyert kevesek számára mindez a planetáris uralomgyakorlás olyan lehetőségeit nyitotta meg, amelyek eddig tökéletesen elképzelhetetlenek voltak. Mindezek után nem azon kell csodálkozni, hogy a világ az elektronikus impulzusok csúcragadozóinak tehetetlen prédájává vált, hanem azon, hogy ennek nyomán még nem pusztult el teljesen. (Noha végfelszámolása most valóban az utolsó fázisába látszik lépni.) A szabályozási és logisztikai technológiák főként éppen erre épül, szintén követhetetlen tempójú átalakulása az anyagi-fizikai formájában létező tőke mozgásszabadságát is szédítő tempóban növelte. Ez tette lehetővé néhány évtized alatt azt az addig elképzelhetetlen dolgot, hogy akár hónapok alatt milliárd dolláros termelési kapacitások „költözzenek” más kontinensekre, tízezer kilométeres távolságokra. A „modulszerűvé” alakított termelési rendszerek az emberi világ egész gazdaságszerveződési hálózatát brutális gyorsasággal formálták át. Talán nem is kell külön hangsúlyozni, hogy mindennek a legfőbb következménye a tőketulajdonosok és a „munkaerő-tulajdonosok” között eredetileg is fennálló és kiküszöbölhetetlen aszimmetria fokozódása lett. A pénztőke korlátlan, a fizikai tőke kvázi korlátlan planetáris mozgásszabadságának létrejöttét ugyanis a munkaerő-tulajdonosok mozgásszabadságának növekedése nem követte, sőt, a „rugalmas munkaerőpiac” hamis értelmezési keretét paravánként használva, annak minden eddiginél brutálisabb korlátok közé szorítása zajlik napjainkban. A nyugatias modernitás több mint fél évezredes története ezzel kritikus elágazási ponthoz érkezett. A globális tőke végre nyugodtan nekiláthatott Ázsia roppant méretű demográfiai tereiben a munkaerő kiaknázásához. És ezzel a Nyugat eredeti „élőhelyének” munkavállalói végzetes harapófogóba kerültek. Tegyük mindjárt hozzá, hogy Ázsia munkaerőpiacai azért lehetnek ilyen elképesztően bőségesek, mert mögötte egy láthatatlan, több ezer éves, szakrális embertermelő „mélyüzem” húzódik meg, és a globális tőke most éppen ezt fosztja ki eszelés tempóban.

Kína és India látszólag fergeteges sikeresség? „szuperkapitalizmusa” tehát valójában egy sok ezer éves ökoszocio-kulturális talpazat brutális gyorsaságú felélésére alapul, és nagy kérdés, hogy e rablógazdálkodásra épülő korszak után mi következik majd. A magukra hagyott nyugati államok és polgáraik rohamos gyorsasággal adósodnak el, és egy idő után züllemek le anyagilag, fizikailag, erkölcsileg és szellemileg egyaránt. A nyugati munkavállaló választhat a drasztikusan csökkenő reálbérek és a rohamosan növekvő munkanélküliség között. Az állam pedig a közszolgáltatások teljes szétesése, lezüllése és a rohamos eladósodás között. Pontosabban a kényszerrel eladósodás már nem opció sem az állam, sem a munkaezt-tulajdonos állampolgár számára, mert az elektronikus pénzfegyverek a mesterségesen keltett hisztéria segítségével az adósság most már minden lokalitás számára a gyorsított ütemű fizikai önfelzárkózás rémét vetítik előre. Egyre világosabb, hogy minden lokális lázadás eleve vereségre ítéltetett. A világban új erők, szövetségi rendszerek lenne szükség. Olyanokra, akik még egyáltalán képesek felfogni elpusztításunk valószínűségét.

Bogár László, magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
